

Tisztelt Ünneplő Közösség!

Sokszor hallani mindenfelé ezekben a napokban, hogy íme, itt az év legjobban várt időszaka: a december. Tele ünnepi illattal, érzéssel, izgalmas várakozással.

A várakozás azonban nemcsak örömteli lehet: kórházi körülmények között, leletre, kezelésre, eredményre várva egészen más dimenzióba kerül az ember, az évszakok értelme, a napok célja is igencsak megváltozik. Őszintén bízom benne, hogy ezt a súlyos, fájdalmas és embert próbáló várakozást is át tudja lényegíteni a karácsony misztériuma.

Itt, ebben az intézményben a leggyengébb pillanat is erősebb annál, ami a világban erősnek látszik, és a legkisebb eredmény is fontosabb, mint sok üres cél, ami után oly sokan futnak a hétköznapiakban.

Aki vívott már csatát az életért, vagy közelről láthatta mások harcát, talán velem együtt úgy gondolja, hogy ilyenkor a legszebb ajándék, a legféltettebb kincs a bizakodás, amit kölcsönösen igyekszik erősíteni egymásban az, aki küzd, és azok, akik vele küzdenek.

Éppen ezért Babits Mihály *Karácsonyi ének* című versének két záró sorát választottam Önöknek.

*„Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
törékeny játékunkat, a reményt.”*

E szavakkal kívánok az Országos Onkológiai Intézet valamennyi munkatársának és a kórházban gyógyulást váróknak szeretetteljes, támogató közösségben megélt, felemelő ünnepet és kitartó reményt a folytatáshoz!

Herczegh Anita

